

Доля мови - доля народу

Мово! Пресвята Богородиця мого народу!

*З чорнозему, з любистку, м'яти, рясту, Євшан-зілля, з роси,
з дніпровської води, від зорі і місяця народна.*

*Мово! Мудра Березиня, що не давала погаснути вогнищу роду
нашого і триває народ на небесному Олімпі волелюбності, слави і гордого
духу.*

*Мово! Велична молитва наша у своїй нерозділеній трійці, що є си
ти і Бог любов, і Бог Віра, і Бог Надія!*

*Мово наша! Дзвонкова крикунья на дорозі нашої долі! Твої джерела
б'ють десь від Магми, тому й вогненна така. А в ночі купуються в тобі,
ясні зорі, тому й ласкава така.*

*Протягом багатьох десятиліть мало коли світило сонце і мли
благодатні дощі над нашою мовною нивою, не завжди було на ній багато
трудівників, а ті, що були, не завжди працювали ревно. Не дивина, що густо
поросла вона бур'янами, що не всі її ділянки зеленіють, що чималими
місяями вона не тільки витоптана, але й заасфальтована.*

*Чого тільки не застосовували губителі нашої мови! І офіційно
забороняли, і оголошували неіснуючою чи придуманою німцями, і вважали
діалектом російської, і оцінювали як "хлопську", - вона таки живе.*

"Не вмирає душа наша"! Не вмирає.

Хотіли вирвати язик,

Хотіли ноги поламати.

Топтали під шалений крик,

В'язнили, кидали за ґрати,

Зробить калікою з калік

Тебе хотіли, рідна мати...

...Але свій дух велично гідний

Як життє зерно зберегла.

Рідна мова - найрозумніша і найближча, бо брине із ласкавих бабусиних вуст, із дідушевої говірки, із маминої пісні, із батьківського слова, часом суворого, а часом жартівливого. Повинна жити мова, яка стала піснею в далекі часи Івана Вишенського і Григорія Сковороди, яка пролунала на весь світ піснями "Наталки Полтавки", Івана Котляревського та гострого Шевченкового вірша. Слово Тараса підхопили справжні сили та доньки українського народу, відшліфували, збагатили та принесли в духовну скарбницю країни.

Нам відомі імена Марка Вовчка, Лесі Українки, Івана Франка, Василя Стуса та багатьох інших письменників, які своєю творчістю виборювали право на існування цієї мови.

Пройшовши тернистим шляхом випробувань, українська мова ожила. Сьогодні вона має статус державної.

Але ми часто нехтуємо нею і вживаємо її тільки на уроках української мови. Тому нашою метою зараз є відродження поваги до рідної мови. "Коли забув ти рідну мову, яка б та мова не була, ти втратив корінь і основу, ти обчухрав себе до дна!!!" Це істинне судження пролунало з уст Д. Білоуса. І це так!

Вивчаймо рідну мову, будьмо гордими, що ми українського роду. І можливо серед нас з'являться меценати, наступники Петра Яцика, що не дадуть затьмняти нашій мові, відшліфують її, як найцінніший діамант.

Пам'ятаймо! "Мова - це душа народу. Народ без мови не народ..."

Плакаймо в серці кожне зноно,

Прозоре диво калинове.

Хай квітне пламенить червоно

В сім'ї великій, вольній, новій. (Білоус)

Парнюк Аліна, учениця групи 04-17

«Дбати про мову - це справа совісті сучасної людини, якщо вона громадянин і патріот, а не бюрократ і обиватель»

Чи кожен громадянин нашої держави може твердо сказати про себе: «Я українець і говорю українською?» Звичайно, такі люди знайдуться в Україні. Та, на жаль, будуть і такі, котрі скептично скажуть: «А що таке «мова»? Деяким дане питання може здатися неактуальним або навіть безглуздим.

Мова - це серце нації, що має своє обличчя, свій характер, свою культуру, мораль, честь, гідність, своє минуле, теперішнє й майбутнє. Серед багатьох визначень мови виимальовується спільна ідея: нерозривна єдність людини і мови. І тому саме людина і повинна дбати про мову.

Сьогодні актуальною є проблема зміцнення престижу мови, бо це безперечно утвердження авторитету української держави, незалежності України.

Яка мова найскладніша? Китайська? Японська? Я думаю, українська, оскільки люди, які живуть в Україні, не можуть її вивчити. Культура мовлення суспільства - яскравий показник стану його совісті і моральності. Моторошно на душі, коли з екрану телевізора чуєш словесний бруд. Тому слід дбати про естетичне оформлення слова, адже наша мова така багата на фразеологізми, тропи, різноманітні синтаксичні конструкції.

Неоціненним багатством є перлини усної народної творчості: прислів'я, приказки, легенди, перекази.

Мова - найважливіша фортеця, яку народ повинен оберігати пильніше, ніж свої кордони. Бо, утративши кордони, народ завжди має можливість їх відновити. А мови не відновити ніколи. Вона втратиться навіки-віків. Уто з цим не погодиться?

Для кожного народу, для будь-якої нації рідна мова є історичною пам'яттю та душею, без яких людина не може існувати. Вона передана нам у спадок від батьків і дідів, наше завдання - шанувати і берегти її.

Ніхто з справжніх патріотів не може зрадити українську мову, адже зречення рідної мови веде до духовного каліцтва та морального занепаду. Її не можна замінити чужою мовою. Але прикро, що дехто із сучасників і досі не розуміє усього багатства, значущості та історичності рідної мови. Ця невмируща жива вода дарувала сили справжнім українським синам у жахливі часи заборон і репресій.

Для деякого основним є пошук скарбів та коштовностей, але справжній живий скарб - наша мова, уся її милозвучність та краса, яку славні предки зберегли для нас.

Я вважаю священним обов'язком вивчати українську мову, бо я народилася і живу в Україні.

Чи можете ви уявити собі німця, який би в Німеччині розмовляв італійською або французькою? Мабуть, ні. Бо німці поважають себе як націю, пишаться своєю Батьківщиною. Це ж можна сказати і про італійців, французів, англійців, росіян... Тож чому ж ми хочемо бути безрідними? Прислухаймося до наших сердець! Спитаймо себе: «Хто ми? Чийх батьків діти?»

Я дбаю про свою мову і говорю українською, бо я - українка. Не хохлушка, не малороска, а - українка. Живу на землі Шевченка, Франка, Явильового, Довженка і щиро пишанюся цим.

Сподіваюся, ні - вірю, що ми велика нація і зможемо це довести всьому світу.

Тож будьмо патріотами, а не обивателями і споживачами, дбаймо про нашу мову, говорімо українською мовою, вивчаймо її!

Пам'ятаймо, Україна - наш спільний дім, тож давайте пишатися ним.

Остапенко Олександра,
учениця групи 04-17